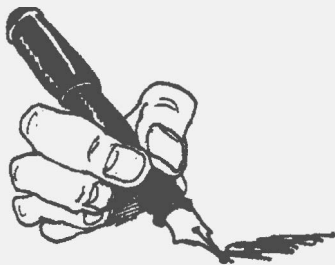

De Wildenborcher

Februari 2008

Van de redactie

We hebben het nieuwe jaar inmiddels afgesloten en zijn weer aan het volgende jaar begonnen. We kunnen de klok wel stil zetten, maar de tijd gaat gewoon door...

En zoals zo velen op de nieuwjaarsreceptie hebben kunnen horen wordt het een druk en spannend jaar voor de kapelcommissie en de vrijwilligers. Inmiddels wordt er al druk bij de kapel gesnoeid, en begint de "ontmanteling" na de toneeluitvoering.

Helaas is er op onze oproep van de vorige keer voor een aanvullend redactie lid geen enkele aanmelding gekomen. Wij zijn hierdoor erg teleurgesteld, want we hadden het idee dat men de krant een warm hart toedraagt, en dus het voortbestaan ervan belangrijk vindt.

Maar gelukkig hebben we een groot aantal vaste medewerkers die elke keer trouw hun kopij inleveren. Zo leest u nu voor de eerste keer het recept van Marjo Godtschalk. Om te watertanden! Zij zal de aankomende periode elke keer een recept "met verhaal" aanleveren. Jennine Staring schrijft over de tuin van het kasteel; en Ben Godtschalk schrijft het spannende vervolg verhaal over de belevenissen van De Kroonvogel. De Wildenborchse Vrouwen Club doet verslag van hun beauty avond. En Jenny Nijsink put weer uit een ogenschijnlijke bodemloze put met kinderversprekingen. Het gedicht is dit keer van Ivo de Wijs, hij kan op zijn eigen speciale manier erg goed met onze Nederlandse taal om gaan. "In de Greep" staat Mirte Bouwman centraal, zij vertelt enthousiast over haar school, hobby's en leven in de Wildenborch.

Stien Brinkerhof is dit keer onze schrijver van de midwinterwandeling en zij is waarschijnlijk een groot liefhebber van wel erg *veeeeeeeeeeeel* worst in erwtensoep!!!! (leest u maar). Harry te Lindert schrijft op een wel heel erg poëtische manier over de Nieuwjaarsvisitie, en dank zij zijn wel zeer vruchtbare pen beleeft u deze avond bijna weer op nieuw. De paar Wildenborchers die er deze avond niet bij konden zijn krijgen op deze manier een perfect beeld van deze druk bezochte en zeer geslaagde avond. Een opsteker voor de organisatoren lijkt ons zo. Betsy Bennink vertelt over de schooljaren die zij hier op de Wildenborch heeft doorgebracht. Haar verslag van die periode zal voor menig Wildenborcher van haar leeftijd heel herkenbaar is. En dit keer hebben we ook een jeugdige schrijver. Björn Wisman mailde een leuk verhaaltje en vraagt zich af of het toeval bestaat.

In "even voorstellen" dit keer een echtpaar dat op de Mosselseweg is komen wonen. En op de laatste pagina vindt u als vanouds het financiële overzicht van Reinier Klein Brinke. En kunt u controleren hoe op dat gebied de stand van zaken is. De bijdrage van Bert Scova Righini ontbreekt deze keer omdat hij het druk heeft met het ontwerpen en schrijven van andere dingen.

Veel leesplezier,

De redactie

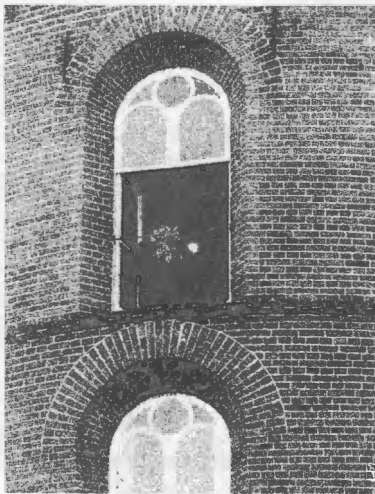

Een gezellige Midwinterwandeling

Na heel veel regen in de decembermaand kon de wandeling niet doorgaan. "De grond is gewoon "völs te nat" zoals Frieda dat zo leuk kon zeggen. De kapelcommissie besloot om de wandeltocht te verschuiven naar 6 januari 2008.

Het was een goede keus, het weer was stralend. Ongeveer 520 deelnemers verschenen aan de start. Wat wil je nog meer. Of die ene boze meneer uit het westen er ook was, dat weet ik niet. Hij maakte Frieda overal voor uit dat de tocht in december niet doorging. Hij was niet voor rede vatbaar, dus dan de haak er maar op.

Als gewoonlijk was de start bij de kapel waar beide Harry's zich een mooi plaatsje hadden gezocht in de bus van José. Ze mag haar auto van die heren dan ook niet verkopen. Men kon een kaartje kopen voor € 5,- inclusief een bon voor heerlijke erwtensoep en glühwein of chocomel.

Vrolijke gezichten gingen op pad. Na een ronde om het Bosket kwamen we al gauw bij 't kasteel waar sinds enkele jaren een prachtige kerstboom staat te prijken. Het was dus echt leuk om daar een kraampje op te slaan voor de glühwein of chocomel. En dan nog de Midwinterhoornblazers uit Ruurlo en Geesteren die hun mooiste tonen weggaven. Of het waar is weet ik niet. Maar ik hoorde vertellen dat er geblazen werd vanaf het dak van het kasteel. Waar of niet, je krijgt toch de rillingen over de rug. Dat alles, in zo'n prachtige omgeving, overal kwam je de mannen in boerenkieltjes tegen. Heel bijzonder blijft het bij Meulenbrugge waar de blazers over de oude waterput blazen. En..... ik geloof dat het borreltje daar niet ontbreekt.

De tocht (7 km. korte route en 14 km. lange route) ging verder over de Bronsbergen, Grootte Veld en onderweg natuurlijk die heerlijke erwtensoep met "6 km." extra worst wat de soep *extra* lekker maakt. Bij deze post kon je kiezen voor de korte of de lange route. Voor welke afstand je ook koos, het is overal even mooi en soms denk je gewoon dat je ergens in Oostenrijk loopt. We zijn als Wildenborchers rijk om in een dergelijke mooie omgeving te wonen. Al voor de 16^e keer heeft Erik Ebbink de Midwinterwandeling uitgezet.

Verrassend is elk jaar weer wie er meeloopt. Je ziet sommige mensen het gehele jaar niet en dan in eens "och, ben jij er ook weer?" even gezellig bijpraten, sommigen lopen samen verder en een ander gaat weer zijn eigen weg. Weer aangekomen bij de kapel kon je even napraten, iets drinken of nog soep eten. En dan was de dag voor de meeste mensen weer voorbij. Alleen de kapelcommissie wachtte nog taken zoals opruimen en schoonmaken. Volgens mij hadden zij het heel gezellig met elkaar. Een woord van dank is op zijn plaats voor alle vrijwilligers die er zeer druk mee zijn geweest. Hopelijk tot volgend jaar.

Stien Brinkerhof-Pardijs

KIPPEN EN HANEN (Poules et coqs)

Zo, nu vertel ik graag wat mij
Gebeurd is op een boerderij...

Ik hoorde een paar kippen zeggen:
"Wij hebben slaap, dus wij gaan leggen"
"Fout," knorden toen twee dikke biggen
"Het moet niet leggen zijn, maar liggen"
"Oh nee," riep toen een derde zwijn
Van liggen kan geen sprake zijn
Want kippen in een kippenhok
Die slapen zittend op een stok
En rinkelt 's morgens vroeg de wekker
Voelt elke kip zich weer kiplekker
En dat is dan, om zo te zeggen
Een mooi moment om te gaan leggen!"

(Ik hoop dat ik in dit gedicht
De zaken goed heb uitgeligd)

Ivo de Wijs

Uit: Het Carnaval der Dieren (zie: Kinderboeken)

Help, *wij kunnen haast het huis niet meer in of uit vanwege het spinrag!*

*Wie is zo doortastend ons te helpen met het kunnen
betreden en verlaten van onze stee.*

*We hebben van alles in onze genen maar poetsen zit
niet in ons DNA, ook de discipline de doek ter hand
te nemen ontbreekt volledig, wie compenseert deze
tekortkoming, u zult veel eer hebben van uw werk.*

Maar dus alle gekheid op een stokje. Wij zoeken dus iemand
die elke week bij ons 3 uur schoon wil maken. Dus weet u zelf
iemand, of kent u via via iemand, dan horen wij het graag.
Erik Ebbink en Gea van Dommelen
Wildenborchseweg 32 telefoon: 0575-556880

Dezelfde oproep is ook voor Annelien en Jacques van
Hooijdonk
Kapelweg 12
Telefoon: 0575-556532

Zij zoeken iemand het liefs voor de vrijdagmorgen. Maar het mag ook om de week.

"De schooljaren van":

Betsy Bennink- Oltvoort: "Als je Wildenborcher bent, dan blijf je dat....."

Geboren in 1920 aan de Kapelweg, die toen door Jansen van 't Schoolhuis Oltvoortssteege werd genoemd omdat drie broers en één zus Oltvoort er aan woonden terwijl er verder nog twee andere boerderijen stonden. Officieel heette de weg Bleuminkslaan, maar daar hadden wij als kinderen nooit van gehoord. 't Was ook net als overal een modderweg.

Mijn opa Oltvoort kwam met zijn gezin ongeveer 1894 naar de Wildenborch als pachtboer op de kasteelboerderij. Ze kwamen uit Zwiëp, dicht bij de Witte Wieven, gemeente Laren. Daar waren de kinderen ook geboren. Ze woonden, net als de koetsier, in het koetshuis; de woning die er nog altijd is, al is er vast veel veranderd. Ik herinner me de verhalen van vroeger nog over het spelen in de kelder van het kasteel tussen de Keulse inmaakpotten.

Opa kocht in 1907 het "Klein Bleumink" met 26 hectare grond. Dit is de plaats waar nu het gezin Martin Dijkman woont, ook een afstammeling van Oltvoort.

Later in 1918 werd de grond verdeeld en werden er drie huizen bijgebouwd. "Boszicht" werd mijn ouders plek om te werken en te leven. De naam is niet zelf bedacht, maar werd volgens mijn vader door één van de bouwvakkers op het kozijn van de voordeur geschreven. De naamgever was onvindbaar. Ons ouderhuis is er nog en mijn broer Ab en zijn vrouw Mien wonen er nog.

Van het huis aan de overkant van de weg, wat er voor 1900 gestaan zou hebben ("Groot Bleumink"?) was toen al niets meer te vinden dan wat scherven van pijpen, tegels, kopjes, enz. Ook stond er een rij seringenstruiken. Er was al niets meer van over, al voor mijn familie daar woonde. Er werd verteld dat die woning afgebrand was.

Wij hadden een fijn leven op de boerderij, gingen naar de Prinses Julianaschool samen met onze buurmeisjes Meijerink, die drie grote broers hadden, daar voelden we ons wel veilig bij. Alleen Dina, (nu mevr. Klein Brinke) was ouder en zorgde voor haar zusjes en voor ons.

We liepen langs de "Zondagschool", zo heette het gebouw waar nu de Kapel staat. De naam Kapel kenden we voor dit gebouw toen niet, zo werd het gebouw wat er nu staat pas genoemd. We liepen door het bos, door "t Houten Poortje", iets achter de Zondagschool. Verder langs de Julianalinde, door de "IJzeren Poort", die altijd wagenwijd open stond.

Later is hij gesloten doordat er veel auto's in wilden rijden, maar dat was ver na onze schooltijd en na de oorlog.

Veel hebben we geleerd van meester Dirkse en juffrouw Meinen, daar zal ik altijd dankbaar voor zijn. De meester leerde ons ook veel van Bijbelse-, Vaderlandse- en Kerkgeschiedenis.

Ook bracht hij ons een grote liefde voor het Vorstenhuis en Vaderland bij. Later, toen ik in de vierde klas zat, kwam meester Aartsen er bij; dat was fijn voor ons, want die was nog jong.

Onze school begon op 1 april, ergens anders op 1 mei. Als je voor die datum 13 jaar was, dan mocht je van school af. Zo niet, dan moest je een jaar langer. Bernard Bennink, 9 april jarig en Herman Jansen, ook begin april jarig gingen de laatste weken van het schooljaar naar Doetinchem en Eefde, dus was 't leed geleden en mochten ze dat jaar van school.

Bernard Bennink, toen buurjongen, 20 jaar later mijn man.

Natuurlijk waren het schoolbestuur en de meester niet zo blij met die verandering van school op 't laatst, maar in die jaren waren de jongens thuis hard nodig zodat vader nog eens een dag weg kon om wat bij te verdienen.

Zo brachten we onze schooljaren door met leren en spelen. Voor alles was een vaste tijd: om te tolleren, touwtje te springen, te ballen, of "verlos" te doen; er was altijd iemand die het eerst met een ander spel begon en de schare volgde. 't Was toen elke winter ijs, er is wat afgeschaatst. Wat waren wij rijk met de "Kom" voor het kasteel en de prachtige vijver en de mooie grachten. Het was er nooit erg koud door de bossen er omheen.

Nog even over de "Zondagsschool": er werd in de winter door de week eens in de maand kerkdienst gehouden, van oktober tot maart. Ook was er zondagschool en Bijbelbond, en ook al een meisjes- en een knapenvereniging.

Het was een houten gebouw met overstekend dak en palen er onder, aan sommige van die palen groeiden roosjes: "pas op dat je er niet aan kwam.....".

Binnen in het gebouw stonden banken, een preekstoel en een klein orgeltje, waar de organist Gert-Jan Meijerink op speelde tijdens de diensten. De vrouwen en kinderen zaten aan de raamkant, de mannen aan de kant waar de gracht langs liep.

O ja, er stond ook nog een grote zwarte kachel en als die "zwartjan" moest branden als er wat te doen was in de "Zondagsschool", dan was er buiten ook wel ijs en vroom het behoorlijk. Voor ons was het dan feest omdat we vaak wel ijsvrij kregen, de meester had zelf ook jongens en die reden ook graag. De meeste kinderen hadden toen wel schaatsen, al hadden de mensen in die crisisjaren weinig geld. Er was altijd wel iemand in de buurt, die nog een paar op zolder had liggen en die oudjes waren veel beter dan de nieuwe die je toen kocht. Of ze van een bepaald soort waren of dat ze een naam hadden, dat weet ik niet. De jongens op school hadden het wel over doorlopers of Friese schaatsen met van die grote krullen van voren.

Als de winter voorbij was, verheugden wij ons al weer op schoolreisje.

De laagste klassen gingen wel eens naar "t Broekhuis" aan de Schoneveldsdijk, daar werden dan spelletjes gedaan en er werd getrakteerd en er werd een heel eind rondgereden met de kledewagens. Als je niet weet wat voor wagen dat is, moet je de Lebberbrugge, Erve Brooks of Erve Kots maar eens bezoeken. We gingen ook wel eens naar "De Platvoet" bij Deventer, met de kledewagen naar Lochem en dan verder met de tram naar Deventer.

De hogere klassen maakten vanaf de vierde klas al een busreis naar Burgers dierenpark en de bedriegertjes in Arnhem of naar Ouwehands dierenpark in Rhenen en de Westerbouwing in Doorwerth.

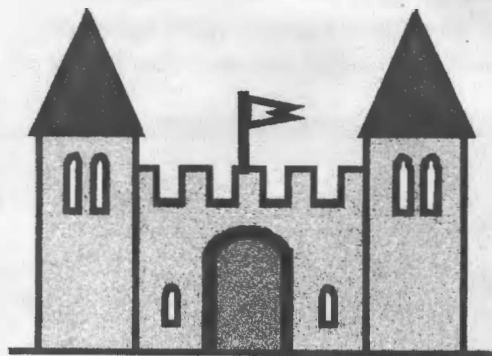
Ook wel naar kasteel Doorwerth. (dit kasteel werd later, in de oorlog bijna geheel verwoest, het lag in 1940-1944 in de vuurlinie van de Grebbeberg en Arnhem. Het kasteel is weer helemaal in stijl opgebouwd). Verder gingen we naar De Waarbeek in Hengelo en een vlindermuseum in Enschede, precies weet ik het allemaal niet meer.

Dan de vakanties, ze waren half zo lang als nu. Soms logeerde ik bij nichtjes in de buurt en vaak bracht ik de tijd thuis door. Als er dan familie uit 't westen kwam waren de vier weken zo voorbij. In de Wildenborch hadden we geen zogenaamde aardappelvakantie, meester Dirkse plakte die week liever bij de drie weken zomervakantie aan. De onderbreking in september vond hij storend voor het onderwijs.

Een eigen schoollied hadden we niet, wel leerden we voor één of ander jubileum een lied, dat ging zo:

*O, Wildenborch; o, Wildenborch!
Wat lig ie daar toch heerlijk!
Um daar te wonen kalm en stil,
Is iedereene z'ien wens en wil.
O, Wildenborch; o, Wildenborch!
Wat lig ie daar toch heerlijk!*

Betsy Bennink- Oltvoort.

Uit de tuin van de Wildenborch

In de tuin van de Wildenborch staat een aantal oude, bijzondere bomen. Een daarvan is de libanon ceder. In het algemeen wordt aangenomen dat hij door de dichter A.C.W. Staring geplant zou zijn, evenals de berceau, die vlakbij de ceder 'ontspringt'. Beide zijn blikvangers in de tuin en voor bezoekers een plek om bij stil te staan. Om de grillige takkenstructuur van de beukenberceau te bestuderen en het spel van het zonlicht door de bladeren te bewonderen. Om de indrukwekkende kroon van de ceder van onderaf te bekijken, waar met een beetje geluk pauwen in zitten, die er een prachtige rustplaats en uitkijkpunt in gevonden hebben.

Ongeveer 15 jaar geleden, werd mijn vader op een morgen wakker, deed de gordijnen open en kon zijn ogen niet geloven.... Terwijl het rustig weer was en er dus geen enkele reden was voor calamiteiten in de tuin, lag de libanon ceder om. Heel rustig was hij op zijn naaldendak gaan liggen, als een omgevallen paddestoel. Elk voorjaar sinds die morgen loopt de ceder echter uit en er verschijnen kegeltjes aan de takken. Maar.....zakken doet hij wel. Elk jaar een beetje en de laatste tijd maken wij ons er echt zorgen over. Toen Bart hier in dienst kwam, reed hij er nog met de maaier onderdoor. Dat kan al enige tijd niet meer. Wat te doen?

Allereerst heeft Bart met hulp van Warner de Wilde het dode hout er uit verwijderd. Dat is al een hele verbetering. Maar nog niet genoeg. Hoe nu verder....? Moeten we hem stutten? Moeten we hem voedsel geven? Of moeten wij de natuur haar gang laten gaan en daarmee een monument opgeven? Wat is wijsheid?

Na onderling overleg vragen we een kenner naar de Wildenborch te komen om ons te adviseren: de heer Pius Floris, specialist in alle aspecten van boomonderhoud (ook van de 'Anne Frank boom') en op dat gebied toonaangevend. Wat volgt is een inspirerende wandeling door de tuin langs diverse vraagpunten. Het voert te ver om hier alle goede adviezen op te noemen, maar tot onze grote opluchting is er zeker nog kans op een toekomst voor onze prachtige libanon ceder.

Binnenkort zal de 'kapper' zijn takkenkruin uitdunnen en zijn wortelgestel vertroetelen, waarna wij hopen dat de bezoekers aan onze tuin (Staringavonden; rondleidingen; open dagen) nog in lengte van jaren van deze trotse schoonheid kunnen genieten. Ook voor de berceau wordt een (meerjaren)plan gemaakt, om deze loofgang voor toekomstige generaties te bewaren.

Al met al proberen we zo de creatie van de voorvaderen in stand te houden, overigens zonder daarbij de ontwikkeling, die iedere tuin doormaakt, uit het oog te verliezen.

Jennine Staring

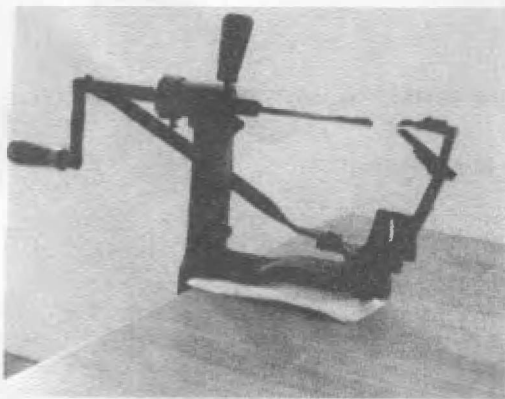

Een imker schrijft:

Pas op met Koninginnegelei!

Voordat een jongeman in dienst ging gaf hij zijn moeder een glazen pot vol koninginnegelei in bewaring. Zij was op haar beurt bekend met de verjongende eigenschappen van deze gelei. Toen de zoon na een groot aantal maanden met verlof naar huis ging werd hij op het station opgewacht door een jonge vrouw met kinderwagen. De jonge vrouw, die sprekend op zijn moeder leek maar dan wel 30 jaar jonger, rende naar hem toe en viel hem om de hals. 'Je herkent je moeder zeker niet meer' zei ze. 'Jawel' stamelde hij, 'maar hoe zit het met die baby?'. 'Dat is je vader' antwoordde ze, 'die heb ik teveel van het goedje uit die glazen pot gegeven'.

Uit: Bijenhouden, januari 2008.

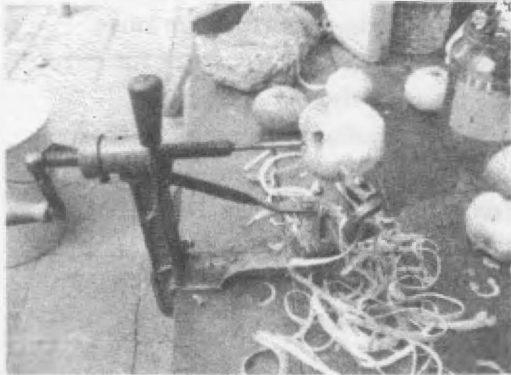
APPELS SCHILLEN

Toen de appels vorig jaar rijp waren belde mijn buurman Reinderd Brunsveld op om te vragen of ik ook een kilootje of wat wilde hebben.

Tuurlijk.

Bij hem in de keuken, werden de appels overgeladen van de kist naar de emmer. Toen vroeg Reind of ik zijn appelschilmachine wilde lenen? Nooit van gehoord. ....

Zoals u op de foto kunt zien is het een heel eenvoudig apparaatje. Je klemt de appel tussen pin en bek, en je draait aan het hengsel en het scherpe mesje schilt de appel. Een kind kan de was doen! De appel wordt flinterdun en super snel geschild. De slechte stukken moeten er nog wel handmatig afgehaald worden. Voor mij, die uit de stad komt en een blik appelmoes met stukjes er in heerlijk vindt, was dit een totaal nieuw iets. Nooit van gehoord of gezien.

Maar dan nu de oproep: heeft er iemand nog ergens een gebruiksvoorwerp liggen wat oud is of onbekend is of een eigen "ontwerp" van iets? En wil je wel dat het in onze krant komt te staan? Bel even en wij maken een foto en schrijven er een verhaaltje bij.

Gea

Berichten uit de Prinses Julianaschool

Naar aanleiding van mijn oproep in de vorige Wildenborcher om ook uitspraken van kinderen aan te dragen, is de volgende uitspraak binnengekomen.

Kleuter, 4 jr. Het is mooi weer, een meisje wil naar buiten om in de zon te gaan liggen en zegt: "Ik ga even zonnebraden hoor."

Gr. 2. Net voor de kerst wordt er gesproken over Jozef en Maria en het kind Jezus. Het beroep van Jozef (timmerman) komt aan de orde. Later wordt terug gevraagd, welk beroep Jozef heeft. Antwoord van de kinderen: "Boer." "Metselaar." Leerkracht: "Bijna goed".

Kind: "Dan was hij vast loonwerker."

Een leerkracht doet 's morgens bij binnenkomst op school haar sjaal af.

Reactie leerling.

Gr. 3. "Juf ontwikkelt zich."

Gr. 2. Kind is gevallen en heeft een zere knie. Het wil een pleister terwijl er geen wond is.

Leerkracht: "Een koud doekje helpt, denk ik beter."

Kind: "Ik denk dat een pleister beter helpt, want dan zeur ik niet meer."

Gr. 2. Kind komt met veel lawaai binnenrennen en begroet de leerkracht enthousiast:

"Hallo juf, daar ben ik weer, leuk hé?"

Leerkracht: "Fijn dat je er bent, maar probeer eens of je ook zachtje binnen kunt komen."

Kind: "Nee, dat wil ik niet, ik hou van hard, da's vet-cool."

Gr. 2. Vader van een kind is jarig. De leerkracht vraagt of het kind weet, hoe oud papa geworden is.

Leerling: "Nee, dat wil je niet weten.....zó verschrikkelijk oud."

Gr. 2. Gesprekje tussen twee kinderen gehoord.

"Later als ik groot ben, word ik moeder, net als mijn moeder."

"Wat doet jouw moeder allemaal dan?"

"Niet zo veel, alleen maar in de keuken werken en luisteren naar de baas."

Gr. 1. "Juf, mag mijn jas uit, ik heb helemaal gekookt zweet."

Gr. 8. Gelezen bij de antwoorden van een topografie toets:

Vraag: Woestijn in Afrika?

Antw: Amsterdam Arena

Gr. 6. "Zeg juf, weet je wat ik nou niet begrijp? Waarom ze het woord dyslectisch zo moeilijk hebben gemaakt. Heb ik er last van en kan ik niet eens uitspreken wat ik heb!"

Gr. 6. "Juf, we hebben gevolleybald en we hebben met 1-1 gewonnen."

In de klas liggen papieren vogels om mee te knutselen. De leerkracht vertelt dat je er ook heel goed een mobile van kunt maken.

Even later komt een kind bij de leerkracht "Juf, hoe maak je dan zo'n telefoon?"

Tot de volgende keer.

Jenny Nijink

NIEUWJAARSRECEPTIE 2008

Vrijdag vijf januari was het zover. Van heinde en verre togen alle Wildenborchers richting kapel om toch vooral op tijd te zijn zodat er nog een mooi plekje te bemachtigen valt. Zodat het schouwspel van deze avond goed te bezien valt.

Er staan voor deze avond dan ook weer erg goede artiesten op het programma.

Zoals een goed voorzitter betaamt, werd de avond kort uiteen gezet; het officiële gedeelte vlot weggehamert; de penningmeester zijn zeer belangrijke stand van zaken uit de doeken gedaan, dit

alles onder het genot van een gratis kopje koffie met oliebol. De grote verbouwing van de Kapel neemt nu wel heel serieuze vormen aan. Mede door het beleid van de afgelopen jaren, onderhoud waar hoogst nodig, zoveel mogelijk de hand op de knip en leuke dingen organiseren waar wat geld over blijft. Voor de subsidie aan vragen de juiste mensen op de juiste plaats, de mensen die ook buiten de Wildenborch de juiste paden weten te bewandelen en hier en daar steun en vertrouwen weten te kweken voor "HET DOEL". De

techniek in goede handen en zo ging het balletje rollen.

De kop is er af en de show kan beginnen.

De bar werd voor geopend verklaard en daar dienden de eerste artiesten zich aan. Tijdens het optreden van de Ierse Susan Mc Cann, dansen de leden van de Wildenborchse Volksdansgroep een ijsdans. Als elfjes fladderen de dames over de bühne in een zéér eigen vertolking van de ijsdans. Men ziet ook hier dat oefening de kunst baart. Eigenlijk is zo'n optreden te kort en zie daar, er was rekening mee gehouden en als toegift dansen de dames de sterren van de hemel onder het prachtige gezang van Susan- die vol vuur- "moederliefde is een zegen" vertolkt. Onder een oorverdovend applaus maken de dames plaats voor alweer een volgende act.

Veel tijd om na te genieten rest ons niet, want de voorzitter kondigt alweer de volgende artiesten aan. Wie kent ze niet: Willy en Willeke Alberti. Ze stelen de harten van het publiek met hun geweldige vertolking van: "Niemand laat zijn eigen kind alleen". Alle Wildenborchers luisteren ademloos naar het zeer pakkend neergezet duet van onze eigen Willy, die de streken op de bühne nog niet verleerd blijkt te zijn, en Willeke. Als het lied ten einde is gaat bijna letterlijk het dak er af. Nog net iets te vroeg in verband met de toneeluitvoering op 22 en 23 februari a.s.

Tijd voor de bar. Onder het genot van een drankje en een hapje bereiden we ons voor op de volgende optredens. Tot dusver is de avond zeer geslaagd en heeft het kapelbestuur ons niet teleurgesteld met het gebodene.

In de verte hoort het publiek de trein van Bennie Jolink al aankomen. Het geluid zwelt langzaam aan tot gebulder en daar is hij. In vol ornaat en zoals gewoonlijk zingt hij met hart en ziel zijn versie van: "de laatste trein". In een perfecte tuning zoals alleen hij dat kan roept hij haar nadat ze hem heeft laten wachten. Iets waar wij geen tijd voor hebben want dat laat het programma niet toe. Oorverdovend raast de trein aan ons voorbij en het applaus is overweldigend wat Bennie ten deel valt. Als de rook is opgetrokken ontwaren wij alweer de volgende artiesten.

Ruth Jacott en Paul de Leeuw zijn door het bestuur gestrikt om ook hun aandeel te leveren aan deze gezellige avond. Vooral de laatste met zijn volle programma - denk vooral aan De Schreeuw van de Leeuw- heeft toch de tijd kunnen vinden om de Wildenborch aan te doen. Alsof het duo dagelijks samen het nummer doet, zo vlekkeloos en harmonieus wordt hun act voor het voetlicht gedragen. En met de bijna

smeekbede "Blijf bij mij" moeten wij toch weer, onder een staande ovatie, afscheid van hen nemen. Nagenietend onder het genot van een drankje, zijn de gasten het er unaniem over eens dat als ze zo dicht bij zijn, bijna tastbaar, het blijkt dat ook zij maar gewone mensen zijn. Een prachtig duo dat misschien nog wel meer verborgen kwaliteiten heeft.

Na een Wildenborchs kwartiertje wordt onze aandacht gevraagd voor "een gouwe ouwe". Samen met De Zangeres Zonder Naam verplaatsen we ons, als in een roes, naar het zonnige Mexico. Op het podium voltrekt zich een zowaar meesterwerk dat door het publiek met bewondering wordt aanschouwd. Dat jongleren ook tot één van de specialiteiten van de zangeres behoort, is maar bij weinig mensen bekend. Het gaat haar gelukkig goed af. Moeiteloos en onder zeer moeilijke omstandigheden vertolkt zij haar nummer en nog net bijtijds weet ze de coulissen te bereiken. Bewondering en een daverend applaus is haar deel.

Huilen is voor jou te laat, het hoeft niet meer. Daarmee wist Corrie Konings de Wildenborchers in te pakken. Menigeen zat met een brok in de keel stil te luisteren naar het optreden van Corrie, die het ook deze keer perfect vertolkte. Met wederom een open doekje als gevolg.

Tijd voor een gesprek en een neut. Iedereen rept zich naar de bar om de keel nog maar eens te smeren. Om mij heen is de discussie losgebarsten over "de Wildenborch". Fantastisch toch dat door zo weinig mensen zo'n leuk blad de ronde doet. Het begon allemaal op de Juliana school, waar een summier krantje samengesteld en om de zoveel tijd verspreid werd. Doch door het sluiten van de school dreigde ook het bestaan van "de Wildenborcher" te eindigen. Het is dan ook aan het kapelbestuur te danken die tot nu toe kosteloos het blaadje nieuw leven in blies. Nu er zoveel geld nodig is om de verbouwing van de kapel te realiseren is iedere, tot nu toe vrijwillige, bijdrage zeer welkom. Het blad zorgt voor de verbinding tussen alle Wildenborchers en daarom kunnen wij allen door een kleine bijdrage tonen dat het ons wat waard is wat de redactie al die tijd heeft gedaan. Bedenk wel met inzet en heel veel vrije uren.

Ons rest geen tijd om verdere meningen in de zaal te polsen. Opnieuw wordt onze aandacht gevraagd voor de volgende serie artiesten.

We rollen met z'n allen van de één in de andere verrassing. Marco en Sita vereren het publiek met hun try out van het nummer "Lopen over het water". Iedereen wist dat Sita dat kon, maar toen was het bevroren. Van "sterren dansen" weet u nog wel? Ze gaf ons al eerder een blik in haar - toch wel - uitgebreid repertoire. Wel nu, samen met Marco brengt ze het publiek in extase. Lopen op het water lijkt ineens niet moeilijk meer. Vooral aan de hand van Marco, waar opeens alles lijkt te kunnen.

Als eindelijk de zaal weer tot rust is gekomen blijkt dat er geen tijd is voor de bar. We worden weggevoerd op de tonen van

de sirtaki door niemand minder dan Demis Roussos himself. We wanen ons in Griekse sferen als hij zijn liefde verklaart aan zijn Arkadiaanse schone! Demis stapt lichtvoetig over het toneel en heeft het publiek in de ban zoals hij dat alleen kan. Maar helaas, wij willen ook altijd wel bij hem

zijn, ware het niet dat het programma van deze avond in een moordend tempo aan ons voorbijtrekt. Het kost de voorzitter grote moeite om de zaal weer met beide benen op de grond te krijgen. Het podium is nu voor De Sjonnie. Sjonnie komt deze avond speciaal voor de Wildenborchse schonen, en dat zijn er toch behoorlijk wat. In alle leeftijds categorieën. Hij waarschuwt onze dames om toch vooral voorzichtig te zijn in het bos. Daar hebben wij hier bij ons in de buurt een

Twee buurmannen die van de avond genieten

hele hoop van.....evenals de jagers die er rond lopen om van de drijvers maar te zwijgen. Kortom, een gewaarschuwd vrouw telt voor twee. Gevaarlijke situaties waar Sjonnie zeer overtuigend over zingt. De Marietjes zijn voldoende gewaarschuwd, en pas dus vooral op tijdens het bramen plukken, want de jagers zijn dol op " bos-besjes". Het dak gaat er wederom vanaf als Sjonnie afscheid neemt. Her en der wordt er geïnformeerd hoe men in het bezit kan komen van een jachtakte!

Eindelijk terug naar de bar waar iedereen zich afvraagt hoe we de mensen volgend jaar moeten bergen als bij de rest van de bevolking bekend wordt hoe gezellig de Wildenborchers het met elkaar hebben. Bouwplan wijzigen? Balkons aanbrengen? Loges aanbrengen?

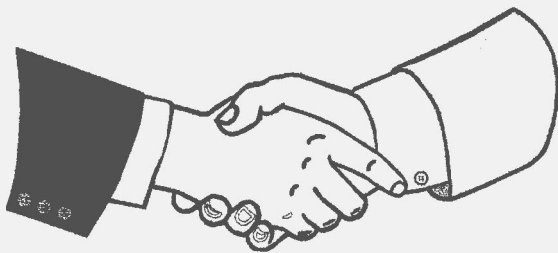
Ondertussen vloeit de drank rijkelijk want ook daar is de Wildenborcher bedreven in zonder zijn gemoedelijkheid te verliezen.

Ik zelf? Ik spoed mij aan de hand van mijn verpleegkundige richting ambulance om mij neder te vlijen op de brancard die al voor mij klaar stond.....

"gaat het weer een beetje meneer....."

Groeten G.J.D

"Even voorstellen"

Sinds ruim een jaar zijn Herman en Dorine Froger de gelukkige bewoners van 't Laer, een voormalige, traditionele boerderij aan de Mosselseweg 20, vlakbij de Kapelweg. Midden jaren zeventig van de vorige eeuw (wat klinkt dat langgeleden...) kochten zij deze verbouwde boerderij, nadat de vorige bewoners, de familie Lindenschot, naar een woning in Vorden waren verhuisd. Daarmee kwam een eind aan een ruim drie eeuwen lange bewoning door een en dezelfde, in de streek zo bekende familie.

Destijds waren Herman en Dorine, zelf sociaal werkster, vanwege zijn werk als diplomaat in het buitenland woonachtig, en ook daarna verbleven zij af en toe, tijdens de jaarlijkse verloven in het huis aan de Mosselseweg. Inmiddels heeft Herman de pensioengerechtigde leeftijd bereikt, vandaar het thans permanente karakter van hun verblijf hier.

Dorine Van Dorth tot Medler komt zelf , zoals haar naam al aangeeft, van Huize 't Medler; het landgoed en omgeving zijn haar vanaf zeer jonge leeftijd vertrouwd; ook de Buurtschappen Wildenborch en Mossel ! 't Laer bevindt zich juist op de " grens " daartussen.

Haar verbondenheid met de streek is dus bijzonder; het was dan ook een logische beslissing destijds een eigen onderdak in de zo vertrouwde omgeving te verwerven.

Hun vier, inmiddels volwassen dochters hebben van kindsaf aan de band met de streek

Meegekregen. Hun Nederlands (inclusief enige kennis van het dialect van de Achterhoek: het saksisch!) hebben zij voor een belangrijk deel opgepikt tijdens de weken, die ze jaarlijks tijdens de soms lange verloven de lagere school op de Kranenburg bezochten. Hun buitenlandse schoolervaring werd zo verrijkt met vele vriendjes en vriendinnen uit de buurt. Geen wonder, dat de dochters zich graag af en toe, al dan niet met hun aanhang, aan de Mosselseweg vertonen.

Dorine en Herman hebben inmiddels een vijftal kleinkinderen, drie meisjes en twee jongens; de oudsten zijn al groot genoeg om af en toe bij hun grootouders te komen logeren. En dan is het wat handig vrienden als burens te hebben, en van de prachtige omgeving te kunnen genieten. Voor Herman werd Vorden pas een vertrouwd begrip na zijn huwelijk met Dorine, in 1970. Hij werkte destijds in Praag, Tsjechoslowakije, waar de leefomstandigheden heel wat problematischer waren dan in de fraaie Achterhoek. Door de vele vakanties en familiebezoekjes raakte ook hij gehecht aan 't Medler en omgeving, En enige decennia later beschouwt ook hij Vorden toch min of meer als zijn thuis. Zelf is hij opgegroeid in Delft, temidden van de randstedelijke drukte dus; voor de rust en natuur kan hij daarom extra waardering opbrengen. Herman en Dorine hebben door de jaren heen in een negental landen gewerkt en gewoond; na Tsjechoslowakije volgden Tanzania, Frankrijk, de VS, India, Sri Lanka, Zuid-Afrika, Israël en tenslotte Portugal. Daartussendoor waren er drie interessante plaatsingen in Den Haag. Heel begrijpelijk waarom Herman en Dorine na zo'n hectisch leven hun verblijf aan de Mosselseweg zo heerlijk vinden. Het is toch uniek hier die combinatie van een prachtige natuur met plezierige buurtgenoten. Ook hun Labrador Mandy is dol op de natuur, althans zolang er geen vuurwerk wordt afgestoken of jagers uit de buurt blijven....

Dorine en Herman zijn van plan hier volop te genieten, en daarbij zeker ook zoveel mogelijk deel te nemen aan de activiteiten van de Wildenborcher Buurtschap.

Ik ga in de komende Wildenborchers een aantal recepten "publiceren" die in de loop der jaren in ons gezin geëvolueerd zijn in geliefde gerechten en veelal de oorsprong vonden in het beroep dat Ben zijn hele leven heeft uitgeoefend op zee. Kortom recepten met een "verhaal".

Het eerste recept is:

"RIJSTSCHURFFIE"

Toen Ben, als jochie van 18 jaar, naar zee ging als stuurmansleerling was het hard werken geblazen, maar er was weinig te eten op die schepen. Hij begon bij de Verenigde Nederlandsche Scheepvaartmaatschappij. (In jargon: Voor Niks Sjappelen).

Stuurman die bij de Holland Amerika Lijn gingen varen hadden het nog slechter, want die rederij werd in jargon: "Groen wit Groen, weinig te eten en veel te doen" genoemd. De schoorsteen van de Holland Amerika Lijnschepen was geel met een groen-wit-groene band erin.

Deze kreten zeiden dus genoeg over de kwaliteit en de hoeveelheid van het voedsel aan boord van de Nederlandse Koopvaardij schepen in die tijd.

Het was zo dat als je bij het ontbijt een gebakken eitje wilde met spek je geen worst meer op je brood mocht nemen. Liet je het spek bij het eitje weg dan wel worst. Jaja....

Om te "overleven" moest er dus gerommeld worden. En zo is het rijstschurffie geboren.

's Nachts moest er altijd om een uur of twee een rondje over en door het hele schip gemaakt worden, dat was dan meestal een uurtje praten in de machinekamer. Nu hadden ze daar een leerling machinist rondlopen en die moest in de nacht de temperaturen in de koel- en vrieskamers van de proviand op temperatuur en zo controleren. En je raad het al: Die leende een paar eitjes, een beetje rijst dat over was, wat tomaten, een lik sambal, knoflook en een paar kippen uit de riante voorraad van de hofmeester in die koel- en vrieskamers.

Dat werd in een koekenpan tussen de oliewalmen en de ronkende motoren in de bloedhitte op een elektrisch plaatje opgepiept en door elkaar gehusseld en werd dus het rijstschurffie. Als bijvoeding dus. Zij voelden zich absoluut niet schuldig, want als je zag wat die passagiers kregen t.o.v. van de rest van de bemanning!

En zoals altijd: gestolen waar smaakt goed, denk maar aan de gejatte appeltjes van vroeger.

Tijdens de verlofperiodes van Ben heb ik dat recept zeg maar opgepikt en ondertussen is dat in een volledige maaltijd veranderd die in ons gezin nog steeds razend populair is. Menige Wildenborcher heeft er dan ook al kennis mee gemaakt. Hier gaan we:

Voor 4 personen.

Benodigd:

4 koppen droogkokende rijst

1 pond Varkensvleesreepjes of Nassivlees

2 tenen klooflook

Zout en peper

1 Bamipakket groot (groente)

1 Zakje van 150 gram Taugé

Scheutje Ketjap Manis (zoet)

4 Eieren

Eventueel 8 drumsticks

Zonnebloemolie om te wokken/braden (geen boter of olijfolie)

Bereiding:

Kook de rijst volgens voorschrift op pak.

Kruid vlees met peper en zout.

Doe zonnebloemolie in wok of braadpan.

Pers of hak teentjes knoflook en voeg toe in olie.

Hoog vuur

Vlees in de olie als knoflook bruin begint te worden.

Op hoog vuur vlees aanbraden / wokken..

Als vlees gaar is voeg Bamipakket toe

Snipper de helft van de rode pepertjes, verwijder de zaadjes en snij de tomaat (die in het pakket zitten) en voeg toe en constant omwerken.

Voeg hierna de Taugé toe

Vuur wat lager en constant omwerken.

Voeg scheutje Ketjap Manis naar smaak toe

Als alles knapperig gaar is de rijst toevoegen.

Alles doorwerken en vuur lager.

Bak de eieren en leg die op diepe borden, zodat ze onder de rijst liggen als je opschept. (ze zijn geleend nietwaar)

Lekker hierbij is een Sambal Trassi (garnalen sambal), bij Wilbert is de goede helaas uit het assortiment verdwenen maar in de Toko in de v. Laarstraat in Zutphen is hij rijkelijk voorhanden.

Wij doen er bijna altijd wat drumsticks bij. De drumsticks normaal zouten en peperen. Rijkelijk insmeren met Sambal Trassi of Sambal Manis. Half uurtje in laten trekken. Braad de drumsticks indien mogelijk in een braadslee in de oven gaar in olijfolie met wat roomboter. Ook lekker erbij is Kroepoek. (ook van garnalen)

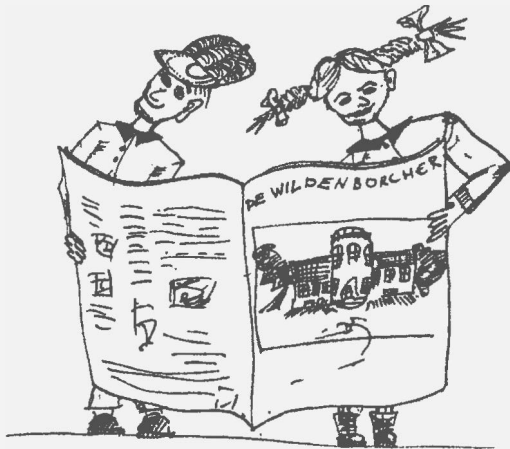
En natuurlijk een lekker glas koude witte wijn erbij. (alleen voor de zondag)

Bijv. een Droë Steen uit Zuid Afrika

Eet smakelijk.

Marjo Godtschalk

"Voor de jeugd en iedereen die zich jong voelt"

Het deugt niet rond de Kaap (vervolg)

In de vorige Wildenborcher heb ik beloofd te vertellen waarom het toch zo slecht vergaan is met "de Kroonvogel", dat schip van de Vereenigde Oost-Indische Compagnie, dat vervloekt werd en in lengte van dagen moet proberen de Kaap de Goede Hoop te ronden. En heel af en toe gezien wordt door bemanningen van schepen die dat ook proberen.

Het verhaal begint in Terneuzen, op de zaterdag voor Pasen in 1583.

De Oost-Indiëvaarder de Kroonvogel ligt zwaar beladen afgemeerd in de Terneuzer haven en is klaar om aan de reis naar Oost-Indië te beginnen. Maar..... het stormt. De golven beuken tegen het schip en de kade. De Kroonvogel kon dus niet vertrekken. Het was zulk slecht weer dat niemand van de bemanning zich aan dek waagde. Alleen de kapitein liep ijsberend op het Kampagnedek heen en weer.

Deze kapitein heette Willem van der Decken, en was een grote, vierkante kerel met stalen zenuwen en een ruwe inborst. Hij keek met bliksemende ogen naar de hoge opgezweepte golven die hem beletten het vertreksein te geven. De afvaart was al steeds uitgesteld door allerlei problemen en nu dan die vermaledijde storm!

Met gebalde vuisten stond hij op de Kampanje en vloekte. Wie of wat durfde hém, Willem van der Decken, de meest dappere en onbevreesde kapitein ter wereld, te dwarsbomen?

Hij maakte zich vreselijk kwaad en al tierend, vloekend en grommend ging hij het tussendek binnen waar de bemanning zat te kaarten. Hij deelde daar op luide toon mee: "Weer of geen weer, morgenvroeg om zes uur varen we uit!" en sloeg daarbij zo hard met zijn vuist op tafel dat de glazen eraf vlogen.

De gesprekken verstomden en geen van de kaartende mannen durfde te zeggen wat hij dacht. Maar toen de bootsman zijn keel schraapte, knikte iedereen opgelucht. "Bezwaren Boots?", vroeg de kapitein dreigend. "Het is morgen eerste paasdag, kapitein," antwoordde de Bootsman. De matrozen vielen hem dankbaar bij "Zo is het, kapitein!" riepen ze. En ook: "Daar zegt de Boots een waar woord!" Want het was een heilige wet dat een schip op Eerste paasdag niet mocht uitvaren. De kapitein balde zijn vuist en liet hem weer daverend neerkomen op de tafel waar ze aan zaten te kaarten en bulderde: "Niks mee te maken! Eerste paasdag of geen eerste paasdag en storm of geen storm, ik vaar uit wanneer ik wil". Zorg dat morgenochtend vroeg alles klaar is voor vertrek en daarmee basta!" En hij begaf zich vloekend en briesend naar zijn hut, waar ze hem nog uren lang te keer hoorden gaan, boven het bulderende geluid van de storm uit.

De volgende morgen vroeg was het weer nog slechter en de storm loeide door het want.

Daar klonk opeens de bulderende stem van van der Decken: "Zeilen hijsen, ankers lichten we vertrekken!". Het klonk bijna juichend, of het stoere bevel de storm kon doen luwen. De stuurman waagde een voorzichtig protest. "Kapitein" zei hij, "het is vandaag Eerste Paasdag en de mensen hebben er eigenlijk bezwaar tegen om op zo'n hoogtijdag uit te varen." Maar van der Decken lachte hem uit. "Ik ben de baas!" donderde hij. "En ik zeg dat we gaan vertrekken. Storm of geen storm, Pasen of geen Pasen!"

De matrozen vlogen mopperend de touwen in. Ze hezen de zeilen en hun kreten overstemden het geweld van de storm. Maar terwijl ze gehoorzaam het bevel van hun kapitein opvolgden en tegen beter weten in het schip reisvaardig maakten, klonk er boven het stormgeweld uit het gebeier van de Paasklokken. "Het

is Pasen kapitein," probeerde de stuurman nog eens voorzichtig. De kapitein vloekte krachtig. "Wat nou Pasen?" briede hij. "Ik gezegd dat we uitvaren en dus varen we uit! Al zou ik vervloekt worden en tot in eeuwigheid moeten doorvaren, we gáán!" De matrozen waren daar even stil van, maar werkten toch snel door.

Mensen die op de kade stonden te kijken riepen: "Wat krijgen we nou? Varen jullie uit?"

De trotse kapitein lachte honend. "Waarom niet?" schreeuwde van de Decken terug. "Man je bent gek, daar komen ongelukken van. Het is Pasen en bovendien kom je met zo'n vreselijke storm

geeneens weg!" - "Dat zullen we dan nog wel eens zien." Antwoorde de zelfverzekerde kapitein.
"In ieder geval varen we uit!"

Hij gaf opdracht alle zeilen bij te zetten en toen de grote witte doeken onheilspellend in de wind klapperden, beval hij de ankers te lichten. Van der Decken liep ijsberend op het Kampanjedek heen en weer en toen de bootsman hem kwam melden dat alles klaar was voor vertrek hoorde die hem mompelen: "Al zou ik vervloekt worden en tot in eeuwigheid moeten doorvaren, varen zal ik!" En in de verte beierden de Paasklokken.

"Uw bevelen zijn uitgevoerd, kapitein," zei de bootsman. De kapitein stond nu doodstil op de Kampanje. Zijn ogen hadden een starre uitdrukking, zijn armen hingen slap langs zijn lichaam. Het leek of alle leven uit hem geweken was. Ook de bootsman leek als aan dek genageld en verroerde zich niet meer. De hele bemanning stond roerloos waar ze zonet nog aan het werk geweest waren.....

Maar het schip kwam schokkend in beweging! Terwijl de bemanning als een verzameling standbeelden op het boven- en onderdek verdeeld was, bolden de zeilen zich vanzelf tegen de wind in. En zonder dat iemand iets deed, wendde het schip de steven en joeg de haven uit; op weg naar de Oost via Kaap de Goede Hoop, om..... die Kaap echter nooit te ronden.

Op de kade had zich een menigte nieuwsgierigen verzameld, die met stomme verbazing naar de wegrazende Oostindië-vaarder staarden.. Ze konden hun ogen niet geloven. In het want, langs de reling en op het dek stonden de matrozen, de stuurman, de bootsman en de kapitein roerloos. Niemand bewoog en toch schoot het schip over de golven, recht tegen de wind in! Wie had dat ooit gezien....? Een schip dat tegen de hevigste storm in vertrok....een schip waarvan de bemanning werkeloos toekeek....een schip dat de haven uitliep terwijl de Paasklokken luidden. De woorden van de overmoedige kapitein gingen van mond tot mond.

"Al zou ik vervloekt worden en tot in eeuwigheid moeten doorvaren, we gaan!"

Er ging een huivering door de mensen op de kade. Zo'n overmoedige uitdaging schreeuwde gewoon om straf. En alsof de vrees van de toeschouwers onmiddellijk werd omgezet in een zichtbare waarschuwing, gebeurde er iets merkwaardigs. De lucht boven het vertrekkende schip was grauw bewolkt en nergens was een zonnestraaltje te zien. Maar toch lichtten de zeilen op als vurige vlaggen. En hoewel geen rooksluier wees op een plotselinge brand aan boord veranderde de witgeschilderde romp in een zwart geblakerd karkas.

De mensen keken met ingehouden adem toe tot de vurige zeilen van het spookschip aan de kim verdwenen waren. Bezorgd keerden ze huiswaarts, terwijl ze zich afvroegen hoe het avontuur voor de opvarenden van "de Kroonvogel" zou aflopen. En boven hun hoofden beierden de Paasklokken.....

Er werd in een lange tijd daarna niets meer van de "Kroonvogel" gehoord. De achtergebleven vrouwen kregen geen brieven van hun mannen en de rederij ontving ook nooit meer een bericht van het schip. Zo moest men er na verloop van tijd wel van uitgaan dat het schip van de roekeloze kapitein met man en muis vergaan was. Maar vreemd genoeg spoelde er nergens wrakhout aan van de Kroonvogel. De mensen in het vaderland vergaten het gebeurde en dachten niet meer aan het spookschip. Alleen een enkele moeder bad 's avonds voor het slapengaan nog steeds om de behouden terugkeer van haar zoon en een aantal achtergebleven vrouwen bleef hopen op een veilige terugkeer van hun man.

De tijd stond stil aan boord van het schip. De bemanning wist niet dat zij vervloekt waren en in hun wereld bleef het 1583 en hun geesten zwoegden als slaven om het schip om de Kaap de Goede Hoop te krijgen. En telkens als de Kroonvogel de Kaap naderde viel de wind weg, kwam er tegenwind of anderszins dreef de zeestroming het schip weer terug. Telkens opnieuw ondernam van der Decken een poging om de Kaap te ronden. "Al zou ik verdoemd worden en tot in eeuwigheid moeten doorvaren." Vaak kreeg de stuurman ervan langs als er weer een poging mislukte en tijdens zijn driftbuien kwam het dan tot vechten. Uiteindelijk moest de stuurman het onderspit delven, werd door de kapitein gewurgd en overboord gegooid. Maar geesten kun je niet doden, de

vervloekte bemanning moest voltallig blijven en even later stond de geest van de stuurman dan ook alweer achter het roer of er niets gebeurd was.

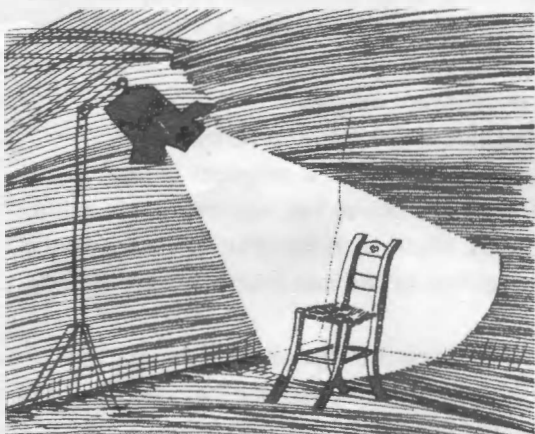
De tijd verstreek en toen ineens waren er geruchten dat er tijdens mist een soort spookschip gezien werd in de buurt van de Kaap de Goede Hoop.

De geruchten werden steeds sterker en het bleek inderdaad de vervloekte Kroonvogel te zijn. En met de schepen die hem tegen kwamen liep het meestal niet zo best af. Dus dat kon wel kloppen.

Wij hebben het zelf ook gezien en zien doet geloven nietwaar. Lees de vorige Wildenborcher er maar op na. Gelukkig zijn wij er goed van af gekomen, maar het scheelde maar een haartje. Ook wij probeerden de Kaap te ronden maar dat lukte niet door de storm. Toen de storm de goede kant op blies hebben we de motoren gewoon uitgezet en hebben toen de Balder laten drijven en zijn met een Zuid-Oostelijke storm de Kaap de Goed Hoop zeilend gerond. Tot we in de luwte van de Twaalf Apostelen (12 bergen op een rijtje op het Kaapse schiereiland) kwamen en weer konden varen. Maar niemand geloofde ons verhaal in Kaapstad. En laat het maar zo blijven. Het is praten tegen beter weten in.

En..... misschien zijn we in al die tijd toch een beetje slimmer geworden dan van der Decken.

Landrot.

*"Een greep uit het leven"
van Mirte Bouwman*

Hallo allemaal!!!

Mij is gevraagd om een stuk over mijn leven te schrijven.

Ik begin maar bij het begin.

Ik ben dus Mirte Bouwman, en woon aan de Wildenborgseweg 2. Ik ben de dochter van Peter en Annemieke Bouwman. Rens is mijn broertje van alweer 17 jaar. Ik ben zelf 20 jaar oud en geboren in Sri Lanka. Mijn ouders hebben mij geadopteerd toen ik ongeveer 5 weken was. Als kind ging ik in Barchem naar school, naar de peuterspeelzaal en de basisschool "De Barchschool". Na de basisschool ging ik naar 't Beeckland. De kaderberoepsgerichte leerweg heb ik daar gevolgd (vmbo). Ik fietste gezellig elke dag met plezier met Schoolen en de Dijkmannentjes naar school heen. We hebben erg veel gelachen met elkaar en voor dat je het wist was je al op school. Na deze tijd ging ik naar Doetinchem. Dit was wel even wennen. Het gezellige fietsen was er helaas niet meer bij. Ik ging daar beginnen met de opleiding SPW-3, dat betekent sociaal pedagogisch werk. Met deze opleiding kun je alle kanten op: in het

onderwijs, kinderopvang of in de gehandicaptenzorg werken. Ik ging wel eens met Rens mee naar school en merkte aan mezelf dat ik dat erg leuk vond. (Rens zit ook op het speciaal onderwijs). Daarom heb ik de gehandicaptenzorg als differentiatie gekozen.

Toen ik stage mocht lopen op de Anne Flokstra school (dat is een school voor zeer moeilijk lerende kinderen) was ik helemaal verkocht voor dit werk. Ik vind deze kinderen erg leuk omdat ze erg enthousiast, eerlijk en ongecompliceerd zijn.

Na het behalen van mijn diploma vorig jaar ben ik doorgestroomd naar Spw-4. Dit duurt nog twee jaar. Ik ga nu beginnen met mijn stage op het Mariëndaal VSO-ZML in Arnhem.

In mijn vrije tijd doe ik veel met mijn vriendinnen. Ik hou erg van gezelligheid en we zijn elk weekend wel met zijn drieën bij elkaar te vinden.

Ook zit ik bij Jong Gelre Borculo-Geesteren. Dit is plattelandsjongeren vereniging. Het is super leuk. Ik zit dan ook in de redactie van het clubblad "de belhamel". Ook zijn er wel 1 of 2 activiteiten per maand, zoals kanoën, pleeborstelgooien (gebaseerd op klootschieten), schieten, wagen bouwen voor de optocht, schaatsen enz...

Maar echt de grootste activiteit is "De Revue". Dit vind ik echt super leuk. Ik heb dit jaar voor het eerst toneel gedaan, een paar verschillende bijrolletjes, omdat het me wel fijn leek om te kijken of dit iets voor mij zou zijn. We hebben echt veel geoefend. Dit jaar had Jong Gelre zelf een schrijversteam opgezet om de revue te schrijven.

Wat ik wel erg leuk vind aan toneelspelen is dat je helemaal iemand anders kunt zijn. Ik vind het leuk dat alles zo belangrijk is: je lichaamshouding, je stemgebruik en je expressie. Je moet alles uit de kast halen om het publiek te laten geloven dat je niet toneelspeelt maar echt die persoon bent.

Naast Jong Gelre ben ik ook vrijwilliger bij Sport en Spel. Dit is sporten voor mensen met een verstandelijke beperking en ik vind het erg leuk om te doen. Daarnaast ga ik 1 keer in de maand met een cliënt naar de bieb om samen boeken te lenen. Het is gewoon erg leuk om te zien dat iemand gewoon van zoiets kleins erg kan genieten. Ik ben dan ook erg blij dat ik geadopteerd ben, anders had ik deze kansen in mijn leven natuurlijk niet gehad. Ik kan me dan ook moeilijk voorstellen hoe mijn leven zou zijn, als ik niet was geadopteerd. Ik ben ook een paar jaar terug met

mijn ouders en broertje op vakantie geweest in Sri Lanka. Dit was erg leuk, je ziet dan ook echt waar je vandaan komt. Ik vond dit een leuke ervaring. Ik voelde me daar gewoon een toerist die daar op vakantie was. Het is een mooi land om een keer gezien te hebben.

Soms hoor je dat wel eens bijvoorbeeld bij het programma Spoorloos (zoekt familieleden) dat mensen een gevoel van leegte hebben om dat ze niet weten waar ze vandaan komen. Dat gevoel heb ik niet, maar na mijn vakantie was ik toch wel nieuwsgierig naar mijn achtergrond geworden. Toen we terug waren van de vakantie in Sri Lanka hebben we toch een zoekactie gedaan. Na eerst een mislukte poging, hebben ze naar een paar jaar toch mijn biologische moeder kunnen vinden. Dit was toch wel erg grappig, ze hadden mijn moeder niet in Sri Lanka gevonden maar in Saudië, in Dubai. Daar was ze gaan werken in de huishouding. Dat doen veel vrouwen uit Sri Lanka omdat ze daar een redelijk goede baan kunnen vinden en dat had mijn biologische moeder dus ook gedaan. Doordat ze daar is gaan werken heeft ze Engels geleerd. Dus ik kan gewoon met haar bellen in het Engels. Dat is natuurlijk wel leuk, dus af en toe bellen we met elkaar. Ik vind dat ik maar erg veel geluk heb.

Dus ik ben blij met alles wat ik heb: mijn familie, vrienden, een leuke buurt waar ik in woon met een erg gezellig buurtfeest.

Dit was (een greep uit) mijn leven
Groetjes Mirte Bouwman

Zijn wij, vrouwen in de Wildenborch, viezeriken en smeerpotsen?

Je zou je die vraag bijna gaan stellen!!!!!! Dus dit vraagt om uitleg. De Wildenborchse Vrouwen Club kreeg van Jolanda Eggerts informatie over schoonheidsproducten en hoe we ons gezicht en decolleté het beste kunnen verzorgen.

Jolanda, woonachtig in Ruurlo heeft daar een schoonheidssalon en zij begon deze avond met de vraag of wij ons gezicht reinigen voor we naar bed gaan? Van de bijna 30 aanwezigen waren er geloof ik maar drie die er een lotion of reinigingsmilk voor gebruiken. (De overigen zullen het bij water met een washandje houden, dus het valt nog wel mee met onze viezigheid! Denk ik.)

We kregen deze avond informatie over:

- *Hoe we een maskertje moeten aanbrengen.
- *Wat een masker voor de huid van een roker kan betekenen.
- *Dat scrubben onze dode huidcellen opruimt.
- *Op welke manier we onze make-up het beste kunnen verwijderen.
- *Hoe we overtollige haargroei kunnen verwijderen (zonder al te veel pijn te lijden!)
- *Wat een goede manier is om wenkbrauwen te epilieren als je bril dragend bent.

Er was ruimschoots de gelegenheid om dit alles zelf te ondergaan.

Een geïmproviseerde "salon" stond klaar. Een tuinstoel deed dienst als behandeltafel en met een stoel onder de benen er bij kon je volop relaxen tijdens een gezichtsmassage of maskertje.

De laatste donderdagavond in januari leerden we djembé spelen. Daar leest u in de volgende krant over. In februari bezoeken we de winkel van Ellen Doeve.

Groeten namens de WVC

Op een zaterdag in januari gingen we met Bart, Hans, Herman, Marti, Jan, Bennie en ik aan het werk bij de kapel. Onze taak was om de groenstrook tussen de kapel en de wei van de familie Ikkink op te schonen. We hebben heel veel gesnoeid, een paar bomen omgezaagd en heel veel opschietsel opgeruimd. Marti had zijn kraan bij zich zodat Bart in de bak kon gaan staan zagen.

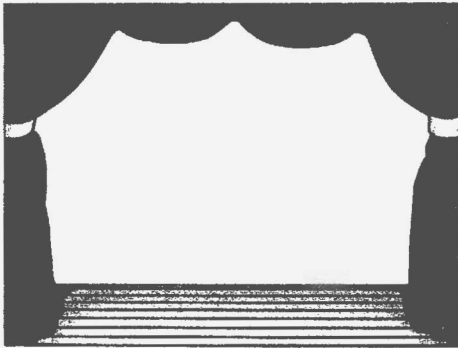
Daarna schoof Jan Lindenschot alles op een hoop. Kunnen we mooi een keer fikkie stoken!

Op een keer toen ik op mijn knieën zat om het opschietsel weg te zagen zag ik een handtasje liggen. Als jongen heb ik daar dus niets aan dus ik gooide hem met een boog weg zodat hij door de lucht vloog. Hé, zei Jan, dat lijkt wel het tasje van Gerda wat ze twee jaar geleden met het Wildenborchs feest verloren heeft.

Is dit niet stom toevallig?

Groeten van Björn Wisman.

(noot van de redactie: het bleek dat alles er nog in zat. Sleutels, bankpasje en €20, -)

Uitvoering Toneelvereniging T.A.O. Wildenborch.

U heeft er wel even op moeten wachten, maar het gaat nu echt gebeuren. Voor de grote verbouwing van de Kapel begint gaan wij uitvoering geven.

Momenteel wordt er hard gewerkt om er iets heel moois van te maken.

De uitvoering wordt gehouden op vrijdag 22 en zaterdag 23 februari aanstaande.

Noteert u de data op de kalender? Want dit mag u natuurlijk niet missen

We spelen **Parel en Moer**, handelaren in antiek en curiosa, geschreven door J.H. Derene. Een prachtig plattelandsblijspel in vier bedrijven.

Het stuk gaat over heel gewone eenvoudige mensen, onder andere over Adriaan Parel en Jacob van der Moer. Ze runnen samen een bedrijfje in antiek, curiosa en aanverwante artikelen. Op hun erf is het een bende en er is van alles te vinden. Er doen zich veel komische situaties voor die garant staan voor een avondje lachen. We hopen u allemaal te zien in de Kapel.

We beginnen beide avonden om 20.00 uur, de zaal is open vanaf 19.30 uur.

Na afloop blijven we natuurlijk allemaal nog wat gezellig napraten onder het genot van een drankje en ....

Graag tot dan!

Toneelvereniging T.A.O. Wildenborch

De fietstocht

De kapelcommissie wil u attent maken op de fietstocht die zij **zondag 4mei**, de eerste zondag van mei, gaat organiseren. Gestart kan worden tussen 13.00 en 14.00 uur. Het start- en eindpunt zijn dit jaar bij "de Wildenborcherhof". En u weet het, onderweg wordt u getrakteerd op koffie en krentenbrood. Als een ieder de routebeschrijving goed leest en op de weg let hoeft niemand van de weg in de sloot te geraken.

We hopen dat u allen weer in groten getale op zult komen dagen.

Een bijdrage om te mogen fietsen is € 4,-

De kapelcommissie

Kapel Wildenborch - Overzicht 2007

INKOMSTEN	2006	2007	UITGAVEN	2006	2007
Saldi per 1 januari	€ 132.007,62	€ 136.381,25	Gas-electra	€ 1.863,21	€ 960,13
Ontvangen huren	€ 1.692,11	€ 2.475,00	Waterleiding	€ 33,52	€ 51,53
Speciale evenementen	€ 4.646,26	€ 2.122,85	Inkopen	€ 1.448,60	€ 1.643,40
Rente Bank	€ 3.017,88	€ 3.288,88	Inventaris	€ 0	€ 150,18
Diversen	€ 15,00	€ 95,00	Onderhoud	€ 411,11	€ 0
Bijdrage Wildenborcher		€ 180,00	Verzekeringspremie	€ 107,00	€ 112,35
Subsidies		€ 1.700,00	Kamer van Koophandel	€ 21,62	€ 21,62
			Dusseldorp afvalverwerking	€ 365,68	€ 264,91
			Rioolrecht	€ 191,20	€ 264,61
			Diversen	€ 171,35	€ 314,90
			Wildenborcher	€ 384,33	€ 536,28
			Nieuwbouw Kapel		€ 18.057,12
			Saldi per 31 december	€ 136.381,25	€ 123.865,95
	€ <u>141.378,87</u>	€ <u>146.242,98</u>		€ <u>141.378,87</u>	€ <u>146.242,98</u>